

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Baldvini Cabilliavi E Soc. Iesv Magdalena

Cabilliau, Baudouin

Antwerpen, 1625

Elegia XI. Magdalena ad Crucis effigiem deliquium passa, recreatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70461)

Luctifonum gemitum Magdala rauca sonat,
Denique fors variis quidquid dedit obuia campis,
Id dolor, aut iusti causa doloris Amor.

ELEGIA XI.

MAGDALENA *ad Crucis effigiem deliquium passa, recreatur.*

Hic ubi frondentes late nemus explicat
vmbas,

Et Deyas vmbroso ludit amœna solo,
Eximiumque caput malus sustollit ad auras,
Malus inauratis ambitiosa comis;

Magdala frondosam supplex accumbit ad aram,

Crux cui sanguineis purpurat vncta notis:

Vitalesque sacra decerpit ab arbore fructus,

Quales sanguinea de trabe spondet Amor:

Et modo concretos informi puluere crines,

Et modo corda legit saucia delacrymans.

Nunc oculis oculus, nunc frons sedet obuia fronti,

Nunc gena iuncta genis, nunc labra mista labris.

Purpureas quoties emulget ad oscula plagas,

Impia qua bipatens diffidit hasta latus!

O quoties! quoties oculis sitientibus imbres

Imbibit ab spinis, spinigerisque comis!

Amplexuque iterum stringens lacrymosa Ma-
gistrum,

Implicat ora labris, implicat ora genis.

Oscula dat manibus, pia diuidit oscula plantis;

Nec fatiant auidam suauia mille sitim.

O quoties plangensque, gemenisque, querens-
que, & anhelans

Suspi-

Suspiransq̄ue redit, & premit arcta Deum!
 Magdala vulnificis tandem vndique faucibus,
 Vulnere ad hæc, vnum iam nisi vulnus obit.
 Vulnus Amorisabit iam Magdala, tota doloris
 Effigies, Sponso par sit vt illa suo.
 Et tacitis secum depugnat acerba querelis,
 Inque Deo noxas arguit ipsa suas:
 Ah scelus! infanti quis vulnere fixit I E S V?
 Tot quis probra dedit? id scelus omne meum.
 O Amor! ô dolor! ô! sic ô mea gaudia luctus
 Occupat, & I E S V M mors scelerata rapit?
 Si fera crux tepido posset mollescere fluctu;
 Iam pridem tepidis mollior isset aquis.
 Crebra teri durus si posset ad oscula clauus;
 Cessisset dudum victus amore rigor.
 Frangere si spinas posset manus aspera tactu;
 Fregissent rigidæ spinea tela manus.
 O lacrymæ! ô nostris gratissima pabula curis!
 Ite Dei in plagas, quâ iubet ire dolor.
 Mi I E S V, ah I E S V, I E S V ter dixit, & eius
 Hæsit in amplexu, ter sibi visa mori.
 Illa graui in luctu decumbit, & exspiranti
 Iam propior sidit cespice graminco:
 Inque breues violas, & olentia gramina nardum
 Labitur, ex sanguis, languida, semianimis.
 Tun' scelus hoc potis æthra pati? sic Magdalis,
 cheu!
 Magdalis ignotis oppetit iceta plagis?
 Et tu lætitiæ sator ille venustus, & orbis
 Delicium, testis Phœbe doloris eris?
 Non ita: Cæligenûm Rex, Cæligenûsq̄; senatus
 Semianimi Diuæ gaudia pura vouent.

Nec

Nec mora : pars casiam, molles pars colligit
herbas,

Pars grauidis ramis dulcia poma legit.
Ille caput fulcit violis, hic spargit amomo,
Hic viridem menthâ spargit olente torum.
Hic animam profugam pomis inuitat odoris,
Et reuocat spargens vda per ora crocum.
Ast alius frontem scillite perungit aceto,
Nectareôve pluit ebria mella mero.
Denique pennati quotquot cinxere clientes,
Ambrosius afflant diues aroma labris.
Quos inter lyra fidereis cui stellat ocellis,
Auratâ in trabeâ, stelligerâque comâ,
Aurea plectra regit, festoque choragus honori,
Increpitar tremulâ fila diserta manu.
Lingua suæ lyra viua lyræ, vox æmula certat,
Associatque pares ad sua plectra modos.
Magdala vocales vix auribus imbibit auras,
Reliquias animæ colligit ægra suæ.
Mens redit & sensus, fessâque resurgit ab herbâ,
Miraturque novos ad sacra plectra sonos.
Liquitur & liquidis oculis sincera voluptas :
Lacryma melliti nectaris instar habet.
Qualis Hyas largos cum fat defluxit in imbres,
Emergit riguis Phœbus amœnus aquis;
Purpureumque caput superas attollit in oras,
Vnde vident verno gaudiâ picta solo :
Sic vbi flens oculus fluxit (Hyas ille doloris)
Altior innubi fidere lucet Amor.